

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Unge Bander

Citation: Claussen, Sophus: "Unge Bander", i Claussen, Sophus: *Unge Bander*, udg. af Jørgen Hunosøe, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1986], s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen02-shoot-idm140040477945792/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Unge Bander

I: En Tale

Ved Sangforeningens Aftenunderholdning var Salen kun mangelfuldt opvarmet. Og uden for var det en barsk, snehvid Februar.

Straks efter Koncerten blev der danset en Smule, og før Ballet igen begyndte, var der et langt Ophold, hvor Medlemmerne, med deres Damer frysende under Skindslag og Teatersjaler, trak ned i den store, kolde Spisesal.

Egenlig skulde der ikke have været Bal, man saa kun Sangerne i sort Kjole, som yderligere Kendetegn bærende Sangkorets Emblem, en stor sølvhvid Harpe, paa Kraveopslaget. Højest en fem, seks Damer var let og festlig klædte, tog sig smukke og lyse ud og frøs paa en dobbelt dameagtig Maade. Særlig var der en straalende, ung Frue, som med sin tækkelig rundede Skabning, sit skælmsk spørgende Smil tavs gøs sammen i en hvid Kjole og med snehvidt Skindslag over to muntre Skuldre. En af de Kvinder, som hører paa unge Mennesker og gør Hjørner og Hjerter øre, fordi de med saa megen Venlighed bliver ved at lytte efter og tie . . . Fru Eva Holst, brunet af Haar og Hud, smilende varm, men hvid som en Fé. En musikalsk Dame, der havde behandlet Flyglet inde ved Koncerten med en stille, fornøjet Sikkerhed.

En anden festlig pyntet Dame, en ung Pige, havde spillet firehændig sammen med hende. Hun var høj og slank og lidt forlegen, trykket af sin Medhjælperrolle, ganske ulykkelig af Spænding. Det var tydelig ikke ofte, hun lod et større Publikum høre sin Musik. Hvis den hemmelighedsfulde Fru Holst havde en skælmsk Leg for med Tangenterne og Publikum, klamrede Frøken Margrete Juels Øjne sig søvngængeragtigt til Nodebladene, og det syntes, som om hun med lidt kantede Armbevægelser kastede hele sin famlende, kunstsyge Sjæl ind i hvert Anslag – med spændte Bryn og Blikket mørkere i dets fortryllede Stirren. En ung Mand, som stod ved Siden af Flyglet og nylig selv havde strøget Violoncel, sendte sine blaa, overnaturlig tindrende Øjne ud i Rummet med en vemodig Flakken. Da Musikken var til Ende og den unge Pige rejste sig med et blegt, lidt skræmt

Smil, førte han hende mandig fattet til Dørs og hjalp hende til Rette med en overlegen, næsten broderlig Forstaelse, som om han beskyttede hende for Bifaldsklappene.

Disse Damer og nogle Søstre eller Kusiner havde sammen med en Del kjoleklædte Herrer, der imellem den unge Violoncellist, som kun paa Besøg opholdt sig her i Aasum, bænket sig ved et eget Bord i Spisesalen og dannede i Aften Sangforeningens musikalske Aristokrati. Salen summede af munter Støj, Enkeltamtaler mellem Herrer og livlige Damer og Samtaler bordvis, megen Oprømthed og nogen Bagtalelse. Fru Eva lyttede til højre og venstre med sit Smil som et dæmpet Maaneskin. Frøken Margrete Juel sad ved et Bordhjørne ved Siden af en anden ung Pige, der var mindre og tog ivrigere Del i, hvad der foregik om dem. De lo og var alvorlige sammen med de andre, men Frøken Margrete syntes meget tilbageholden, og kun Violoncellspilleren viste hende uafbrudt Deltagelse, mild Beskyttelse ved Bemærkninger henkastede tværs over Bordet.

Sagfører Kruses Damer talte højroret, lo og kritiserede. De havde som sædvanlig et Bord for sig, var opstadsede, halvgamle og yderst ugenerte. Hørte man Brudstykker af deres Samtaler, lød det som det forunderligste, det forargeligste. Ved alle Lejligheder dannede de en saadan Kres paa fem, seks Mennesker; og de syntes at foragte alt andet i Salen.

Og som sædvanlig havde de imellem sig et ungt Menneske, som var ny i Byen, og som de gjorde Væsen af.

Da deres Bord stod Nabo til det, hvor de musicerende Damer sad, lagde de to unge Piger og den smukke Frue Mærke til en ung, fremmed Fyr, der sad midt imellem Sagførerens Damer, modtagende deres voldsomme Hyldest, mens han oprømt passiarede, lo, løftede Glasset klinkende og sendte hede Øjne omkring. Disse Øjne blev ofte hængende ved Fru Eva, der skinnede bleg og skælmsk som gennem en fjern Snesky, eller ved Margrete, der var saa slank og tavs og musikalsk.

»Gud, hvor han bruger sine Øjne!» sagde Margretes Veninde sagte.
»Fru Holst, ved De, hvem han er?»

Fruen lyttede kun halvt til Spørgsmaalet, rystede kun halvt paa Hovedet og blev ved at stirre ud i Luften, nydende noget halvt og uvist, hvor hendes Jeg i Tusmørke avlede Kuld paa Kuld af festklare